

LEENS LEVEN IS EEN JONGENSBOEK

Leen Leynse (73) werd groot op het boerenland. Hij werkte als kraanmachinist en won vele prijzen met motorsport. Sinds vijf jaar is hij met pensioen. Nu bouwt hij zijn eigen camper.

'Ik leerde al vroeg voor mezelf op te komen'

een klein ventje, maar ze waren als de dood voor me." Leens jeugdherinneringen kunnen wedijveren met jongensboeken als Pietje Bell. Zo zet de juffrouw op school hem geregeld voor straf in de hoek. "Omdat ik me steeds omkeerde werd ze kwaad en sloot me op in de kolenkelder. Ik klom door het raampje naar buiten. Roetzwart vluchtte ik zonder jas de vrieskou in."

Leen Leynse maakt zich een beetje zorgen of twee pagina's voor zijn levensverhaal wel genoeg zijn. "De bijbel is eigenlijk nog te dun voor mij." Op tafel ligt ter illustratie een stapel fotoboeken en krantenknipsels. Hij maakte veel avonturen mee in zijn kleurrijke leven en als hij daar eenmaal over begint te praten, is hij niet meer te stoppen. Het begon al toen hij nog maar drie maanden oud was. "Mijn vader bond de kinderwagen waar ik in lag met een riem vast aan onze hond. Die trok me voort. Maar in de bocht ging het hard. De wagen vloog op zijn kant en ik viel eruit."

'ZE WAREN DOODSBANG'

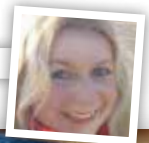
Leen groeit op in Anna Paulowna. Zijn vader is een landarbeider en heeft geen cent te makken. Gehard door het ruwe leven in de polder leert de kleine Leen al jong voor zichzelf op te komen. "Ik heb heel wat moeten knokken. Mijn broer werd gepest vanwege zijn rode haar. 'Rode duivel' noemden ze hem. Op een winterdag wilden ze hem in de ijskoude vaart gooien. Ik had van die klompies aan, met scherpe punten, en schopte die jongens zo hard als ik kon tegen de schenen. 'Witkoppie' noemden ze me. Ik was

GEK OP ALLES MET EEN MOTOR

Omdat het op school geen daverend succes is, gaat Leen op zijn veertiende werken bij een boer. Van zijn zuurverdiende centen koopt hij benzine voor zijn brommertje. "Ik was gek op alles wat een motor had. Eigenlijk was ik voor die brommer nog te klein. Ik moest er een aardappelkistje naast zetten; anders kon ik niet met mijn pootjes bij de grond. Later kocht ik een crossbrommer en ging meedoen aan wedstrijden, motortrails. Ik won veel prijzen. Tot mijn 63ste heb ik nog tussen de jonge jongens gereden. Ik was 47 jaar toen ik aan wegraces ging deelnemen, onder meer op het circuit van Assen. Die snelheid en power vond ik mooi. Ik hield ook wel van een beetje gekkigheid: wheelies maken of mijn remmen inknijpen en het achterwiel 1 meter 20 van de grond laten komen." Als Leen twintig jaar is, gaat hij op een graafmachine werken, totdat hij klaar is voor iets nieuws. Hij wil voor

Stapels fotoboeken: tastbare herinnering aan een veelbewogen leven.

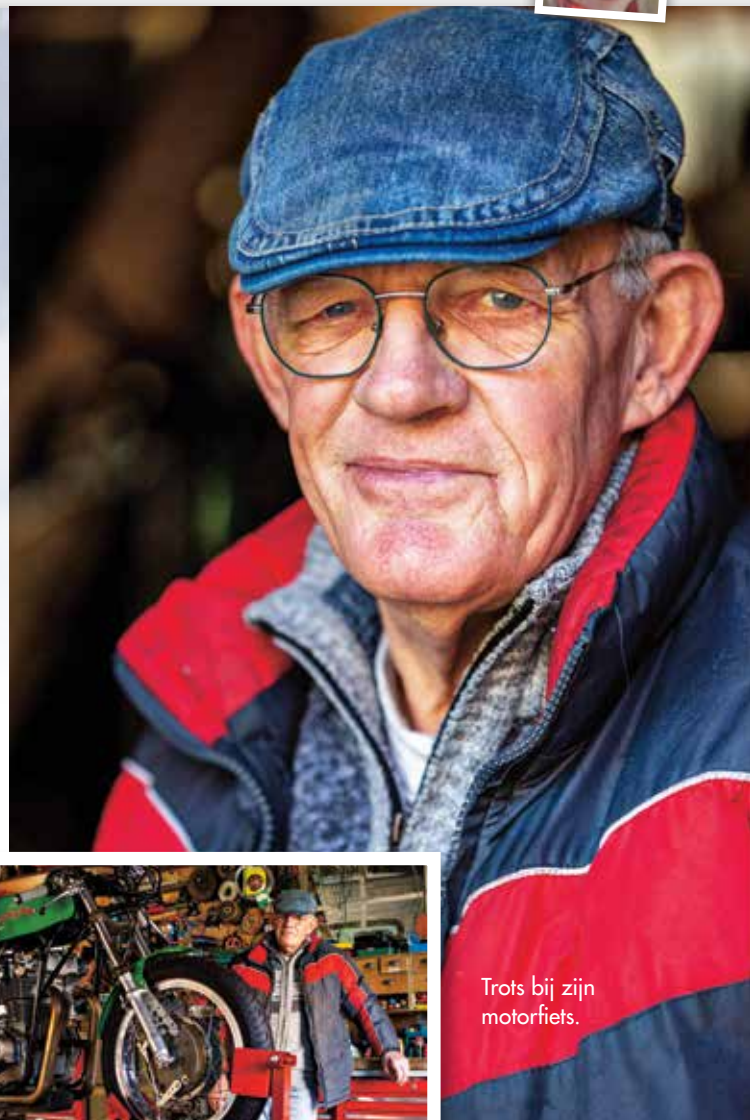
zichzelf beginnen. Met hulp van familie en werkrelaties, koopt hij zijn eigen hijskraan. Daarmee doet hij klussen voor verschillende opdrachtgevers, zoals de kerncentrale in Petten, de papierfabriek in Velsen en grote bouwprojecten. In 1974 werkt hij mee aan een reusachtig betonnen boorplatform op de Maasvlakte. Omdat hij niet met zijn gezin vanuit Wieringerwaard wil verhuizen, bouwt hij zélf een stacaravan. “Die wilde ik op een camping in Brielle zetten, dichtbij mijn werk. Mijn vader hielp me ermee. Elke zaterdag klusten we aan die caravan. Als beloning kocht ik een Zündapp voor hem. Ik vergeet nooit zijn reactie. Zijn Havana-sigaartje begon te trillen in zijn mond, toen hij dat ding zag. Later heb ik hem nog eens plat op zijn buik op die Zündapp zien liggen om één of andere snuiter in te halen. ‘Ik heb het niet van een vreemde’, dacht ik. Hij is helaas maar 71 jaar geworden.”

‘PA VOND IK TERUG IN HET WATER’

Leen herinnert zich nog goed het tragische einde van zijn vader. “Hij ging op zondag na het kerkbezoek nog even zeilen. Groen regenpakkie over zijn knappe kleren aan. Mijn moeder zat klaar met soep en brood, maar hij kwam niet. Om halfvijf stond de politie bij me voor de deur met de mededeling dat mijn vader vermist was. De hele nacht heb ik liggen malen wat er gebeurd kon zijn. Meteen de volgende dag ben ik met een vriend in een bootje het water op gegaan om hem te zoeken. We hadden dregspullen bij ons. Plotseling voelde ik iets. Ik zag een sok en een wit gypje. En toen zag ik dat het mijn vader was; een stevig mannetje, echt een Zeeuws proppie. Ik legde mijn hand op zijn achterhoofd, dat helemaal koud was. ‘Dit is het, pa. Het is gebeurd’, zei ik. Ja, dat was moeilijk, maar hem vinden was het laatste wat ik voor hem kon doen.”

‘STILZITTEN KAN IK NIET’

Na het afscheid van zijn vader hervat Leen zijn werk op de kraan. Twaalf uur op, twaalf uur af werkt hij aan het boorplatform op de Maasvlakte. Totdat het uiteindelijk in 1976 door 's werelds grootste sleepboten naar Noorwegen wordt gesleept. “Ik wist waar het ongeveer op de Noordzee voer en wilde het graag nog een keer zien vanuit een sportvliegtuigje. En als ik eenmaal iets in mijn hoofd heb.... Ik

Trots bij zijn motorfiets.

belde met de vliegschool van Texel. De eigenaar vond het een leuk idee en vroeg zijn broer, die piloot was bij Martinair, om me mee te nemen. Een mooi avontuur. Het booreiland was 250 kilometer uit de kust van Texel. We zochten een poosje en ineens zag ik een zandspoor in het water. Daar ging het platform met vier pilaren van 150 meter hoog. Een prachtig gezicht. De piloot vloog om het booreiland heen, laag over het water en vlak voor de sleepboten langs.”
Leen werkt nog tot zijn zeventigste op de kraan. Stilzitten doet hij nog steeds niet. “Ik ben nu een camper aan het bouwen in de schuur. En misschien ga ik wel classic motorrijden; waarom niet?” ■

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?

redactie@maxmagazine.nl of Postbus 277 - 1200 AG Hilversum

